



နက္ခတ်နီ

ငယ်ထွင်းအကုန်ပျား



အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးများ စုစည်းမှု
GRAPHIC DESIGN PROCESS BY ZO MYAT LYNN
PHOTO . AUNG NAING SOE

ISBN 882007



MADE IN MYANMAR

နက္ခတ်နီ(သို့မဟုတ်) အက္ခရာတို့ကိုထုဆစ်နိုင်သူ

နက္ခတ်နီနှင့်ကျွန်တော် အွန်လိုင်းမှာ ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်မျှ ရှိပေရော့မည်။

သူသည် ရည်မှန်ဖော်ရွေသူလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း

ကျွန်တော်နှင့်ပြောဆိုဆက်ဆံမှု မှတ်တမ်းများက ဖော်ပြနေသည်။

စိတ်သဘောထားနူးညံ့သိမ်မွေ့သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်အသိ အမှတ်ပြုမိသည်။

ထိုမှတဆင့် ပြည်တွင်းထုတ်ပုံနှိပ်စာမျက်နှာများနှင့် အွန်လိုင်းတွင်

သူရေးသားသည့်စာမျိုးစုံကို ပျောက်ကျားတွေ့မြင်ဖတ်ရှုရသည့်အခါ သူ၏

ထူးခြားသော အရည်အသွေးတစ်ရပ်ကို သတိပြုမိပြန် သည်။

ထိုသည်ကား စကားလုံးတို့၏ အသံ၊ အက္ခရာတို့၏ အသံကို

ကောင်းစွာနားလည်လျက် ထိရောက်စွာ ရွေးချယ်အသုံးပြုနိုင်ခြင်းပေတည်း။

ထို့ကြောင့် သူ့စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော်စွဲငြိခဲ့ဖူး သည်။

မြင်သာရန်အလို့ငှာ အနည်းငယ်ရှင်းပါအံ့။

မြန်မာအက္ခရာတစ်လုံးစီတွင် ကိုယ်ပိုင်အသံရှိကြပါ သည်။ ထင်ရှားသော

ဥပမာဆောင်ရလျှင် စန္ဒရား၊ ပတ္တလား၊ စောင်း၊ ဂီတာအစရှိသည့် တူရိယာ

ပစ္စည်းတို့၏ ခလုတ်တစ်ခု၊ ကြိုးတစ်ချောင်းစီတွင် မတူကွဲပြားသော

အသံရှိနေခြင်းမျိုးဖြစ်၏ ။ သာယာ နာပျော်ဖွယ်အသံထွက်ပေါ်လာရန်အတွက်

အဆိုပါ ခလုတ်၊ ကြိုးတို့ကို စနစ်တကျအစီအစဉ်တကျ တီးခတ်ရသည်။

တွေ့သမျှ ခလုတ်၊ စမ်းမိသမျှ ကြိုးတို့ကို စိတ်ထင်တိုင်း၊

ပရမ်းပတာလက်သရမ်းပါမူ စန္ဒရား ပေါ်ကြောင်တက်ခုန်သကဲ့သို့သာ ဖြစ်ချမည်။

နက္ခတ်နီသည် ဤအချက်ကို

ကောင်းစွာသဘောပေါက်နားလည်ဟန်ရှိကြောင်း သူရေးသည့် စာညွန့်၊ ကဗျာ၊
သရော်စာများက သက်သေထူလျက်ရှိသည်။ အောက်ပါစာပိုဒ်ကို ရှုပါလေ။

ထိုတစ်နေ့တွင် ဖိတ်စင်လန့်မှုး၊

ကောင်းကင်ဦးပဲ့၊ လမဲ့သန်းခေါင်၊

ကယောင်ခြောက်ခြား၊ အိပ်မက်စားလည်း၊

ရံတားမရှိ၊ အသိမဲ့နွံ၊ ဓားဦးကျွံခြွေ၊

အို၊ နတ်သက်ကြွေခြင်း ကိုယ်မြင်သည်။

စာပေရေးသားမှုတွင် အက္ခရာတစ်လုံးချင်းစီ၏

အသံကိုနားလည်ခြင်းကား မရှိမဖြစ် လိုအပ် ချက်ဖြစ်၏ ။ စာရေးသူတစ်ဦး၏
စာပေလက်ရာကို စာဖတ်သူများ စွဲငြိခြင်းမှာလည်း ထိုအချက်အပေါ်တွင်
များစွာမူတည်၏ ။

နက္ခတ်နီသည် စကားလုံးရွေးချယ်ရာတွင် အက္ခရာတစ်လုံးစီ၏ အသံကို
ကောင်းစွာနားလည် ရေးဖွဲ့တတ်သော ထူးခြားသည့်အရည်အသွေး ရှိနေသည်ဟု
ကျွန်တော်မြင်သည်။

ယင်းသည်ပင် နက္ခတ်နီအား အောင်မြင်သောစာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ်
ပို့ဆောင်နိုင်မည့် တွန်း အားတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ယုံကြည်ပါသည်။

ယခုအခါ နက္ခတ်နီသည် သူ၏ လက်ရာစာမူတို့ကို စုစည်းလျက်
‘ခေတ်ထွင်းအက္ခရာများ’ဟူ သော အမည်ဖြင့် စာတစ်အုပ်ထုတ်ဝေကာ
ခြေလှမ်းသစ်တစ်လှမ်း ရှေ့တိုးလှမ်းခဲ့ပေပြီ။ အထက်တွင်
ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အက္ခရာတို့၏ အသံကို သူကောင်းစွာနားလည်ခြင်း ရှိ၊
မရှိ စာဖတ်သူတို့ အနေဖြင့် မေတ္တာဖြင့် အကဲဖြတ်ကြစေလိုပါသည်။

စာပေနယ်တွင်၊ နက္ခတ်နီအောင်မြင်ပါစေသတည်း။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

မင်းဒင်

ဖူးခက်ကျွန်း၊ ထိုင်းနိုင်ငံတောင်ပိုင်း

၂၀၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ(၄)ရက်

*

ခေတ်ကို ထွင်းထုခဲ့ပြီးနောက်

ကျွန်တော့်မှာ အိပ်မက်များစွာရှိသည်။ ဖြစ်လိုစိတ်၊ မျှော်လင့်ချက်ကို တင်စားသော ထိုအိပ်မက်ဟူသည့်နိမိတ်ပုံက လူသုံးများသည်။ လူသုံးများသော်လည်း လက်တွေ့ဘဝထဲ အသက် ဝင်ရှင်သန်အောင် ဖန်တီးနိုင်မည့်အခွင့်အရေးရရန်လည်း မလွယ်ပေရာ အိပ်မက်သည် အကယ်ပင် အိပ်မက်ဆန်လှပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင်လည်း အိပ်မက်တို့ရှိပါသည်။ ထိုအိပ်မက်က အနုပညာ။ မိမိစိတ်ကို မိမိဘာသာ ဆုံးဖြတ်တတ်စေအရွယ်၌ ထိုအိပ်မက်ကို ကျွန်တော်သိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယုံကြည်သည့်အတိုင်းလည်း စိတ် ဆာလောင်ရာ ကဗျာနှင့်စကားပြေများ ရေးခဲ့သည်။

သို့သော် အိပ်မက်တို့အညွန့်ထွက်နိုင်သည့် မြေဖြစ်သည့် ဤရန်ကုန်အောင်မြေအရပ်သို့ရောက် ရန် ၂၈ နှစ်ကြာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ယုံကြည်ရာ အနုပညာကိုချပြနိုင်ရန်အတွက်မူ ၃၃ နှစ်ဟူသော ကျွန်တော့်အသက် နှင့်အညီ ၃၃ နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော်စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရပါသည်။

နှစ်ကာလများစွာအတွင်း အိပ်မက်ကို အသက်သွင်းခွင့်မရဘဲ စိတ်ကူးယဉ်မှုအဖြစ်သာ အလေ အလွင့်ဖြစ်သွားမည်ကို ကျွန်တော်ကြောက်ခဲ့ရသည်။ လောကကို ပြောပြလိုသည့်စကားများ၊ အတွေး အမြင် အသိတရားများ၊ ကျွန်တော်မြင်သော လူသားဘဝ၏ အလင်းအမှောင်။ အထူးသဖြင့် ခေတ် စနစ်၏ ရေဆိုးမြောင်းအတွင်း လူးလိမ့်လိုက်ပါမျောနေရင်းမှ ကျွန်တော်

ခံစားစုပ်ယူခဲ့သော အသက်ရှူ သံများကို ပြန်မပေးနိုင်ဘဲ အရှုံးပေးလိုက်ရမည် လောကဓံကို ကျွန်တော်ကြောက်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် လူတို့တွင် အစဉ်လိုက်ပါလာသော ဇာတိ၏ အထုံအစွမ်းသည် အရေးကြီးသကဲ့သို့ ပဝတ္တိခေါ်သော ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း ထပ်တူအရေးကြီးပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာနှင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းကို ကျွန်တော်ရခဲ့ပါသည်။

တစ်ယောက်တည်း ဖောင်ဖျက်ထွက်လာသော ကျွန်တော့်ကို အစစအရာရာကူညီရပ်တည်ပေး ခဲ့သော သူငယ်ချင်းသန့်ကျော်ဇင် (တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ၊ ဒီမိုကရေစီတူဒေး သတင်းစာ)

ကဗျာသမားချင်းဟူသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် မီဒီယာလောကအတွင်းသို့ လက်ကမ်းခေါ်နေရာပေး ခဲ့သော ဆရာလွမ်းရုံ @ ကိုမျိုးညွန့်၊ ကျွန်တော့်ရပ်တည်မှုအတွက် ယုံကြည်စွာ ချီးမြှောက်ထောက်ခံ ပေးခဲ့သော ဆရာဦးဟိန်းလတ်။

ကျွန်တော့်ရေးဖွဲ့မှုအပေါ် သံသယမရှိ လွတ်လပ်စွာရေးသားခွင့်ပြုခဲ့ပြီး ဖော်ပြပေးခဲ့သော Asian Fame Media Group ၏ CEO ဒေါ်နန်းကလျာဝင်းနှင့် ပေါ်ပြူလာနယူးစ်ဂျာနယ်အယ်ဒီတာ အဖွဲ့သားများ။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းနှင့်တွန်းအားတို့ကိုသာ မရခဲ့ပါက ကျွန်တော့်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းတို့က လေထဲဆောက်သည့် အိပ်မက်နန်းတော်အဖြစ်သာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် အောင်ခွန်းဆက် ကလောင်နှင့်ရော နက္ခတ်နီနှင့်ပါ ကျွန်တော် ယုံကြည် ရာဆောင်းပါးများ ရေးသားဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အတွက်ကျေးဇူးတရားဆိုသည်က တန်ဖိုးရှိလွန်းလှပါသည်။ ကျွန်တော့်လုပ်နိုင်စွမ်း ကို အသိအမှတ်ပြုကာ အားပေးဆိုဆုံးမှု။

ဝေဖန်ထောက်ပြမှုပြုခဲ့သည့် သက်ခိုင်၏ ပဲ့ကိုင်ရှင် ဆရာ မင်းဒင်။
ဆရာနှင့်အင်တာနက်တွင်သာ တွေ့ဆုံပြောဆိုခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော်အတွက်
ကြီးသော အထောက်အပံ့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကံအကြောင်းဆက်ဟုပင် ယုံကြည်ပါသည်။ ဆရာတို့ သက်ခိုင်စာပေ၏
ထုတ်ဝေသူဖြစ်သော အစ်မ မစိမ်းစိမ်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို
ယုံကြည်စွာအားပေးထုတ်ဝေပေးခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်တော့် အိပ်မက်တို့က
အသက်ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ခေတ်ထွင်းအက္ခရာများ’သည့် ကျွန်တော့်၏ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအမြင်နှင့်
ဖန်တီးမှုအနုပညာဟု ဆိုပါက အထက်ပါကျေးဇူးတရားများနှင့် လက်တွဲခေါ်ယူမှု၊
ယုံကြည်မှုများက ထိုအက္ခရာများကို အရောင်ခြယ်လင်းပစ္စည်းပေးခဲ့သည့်
အလင်းရောင်များဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်ပါသည်။

ထို့ထက်မူ အကယ်၍ အကြင်သူသည် ကျွန်တော်ချင်းပြသော
အက္ခရာများမှတစ်ဆင့် ခေတ် ဟူသော လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အနာအဖျားများ၊
မျှော်လင့်ချက်များ၊ ခေါ်သံများနှင့် လက်တို့ပြောသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုကို
ရခဲ့မည်ဆိုပါက ၃၃ နှစ်သားအိပ်မက်တို့က အချည်းနှီးမဟုတ်ခဲ့ဟူသော
ခွန်အားနှင့်ပင် ကျွန်တော် ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းနေဦးတော့မည် ဖြစ်သည်။

မေတ္တာဖြင့်

နက္ခတ်နိ

*

ပင်လယ်ထောင်ချောက်နှင့် သေနတ်ပြောင်းဝမှ ၁၄၄ နာရီ

တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံပိုင် မာလတာအလံလွှင့်ထူထားသည့် MTSAMHO

JEWELRY ဓာတု ကုန်တင်သင်္ဘောသည် ဆိုမာလီကမ်းရိုးတန်းသို့

ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ မူလက သင်္ဘောသား ၂၁ ဦးသာ တင်ဆောင်ခဲ့ရသော သင်္ဘောမှာ ယခုတော့ ဆိုမာလီပင်လယ်ဓားပြ ၁၃ ဦးထပ်ထိုးပါလာသည့်အတွက် လေးလံနေသယောင် ခပ်နှေးနှေးသာ ခုတ်မောင်းနေသည်။

အမှန်တော့ ဇန်နဝါရီ ၁၅ ရက်နေ့ သင်္ဘောကို ဆိုမာလီများ

ဖမ်းဆီးခဲ့ပြီးနောက်တစ်ရက်မှာပင် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာအတွင်း

ကင်းလှည့်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော တောင်ကိုရီးယားရေတပ်သင်္ဘောက သူတို့နောက်မှာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေခဲ့သည်။

သူတို့နှင့်အလှမ်းမဝေးစေရန် တောင်ကိုရီးယားသင်္ဘောဆိုပေမယ့်

ကပ္ပတိန်အပါအဝင် ကိုရီးယားသင်္ဘောသားက ၈ ဦးသာ၊ အင်ဒိုသင်္ဘောသား ၂ ဦးနှင့် ကျန်သင်္ဘောသား ၁၁ ဦးစလုံးမှာ မြန်မာ တွေချည်း။

ငါးဖမ်းသင်္ဘောအသွင်ယူထားတဲ့ ဓားပြသင်္ဘောဆီမှ

ပြေးထွက်လာသော ဘုတ်တစ်စင်း၊ အရေးပေါ်အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံ၊

ကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်နေသည့် ဆိုမာလီဓားပြများ၊ သူတို့ သင်္ဘောအတွက် အရာရာက နောက်ကျခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

‘နှိပ်စက်တာတွေ မလုပ်ကြပါဘူး။ ဆိုမာလီတွေက ကိုရီးယားတွေကိုပဲ

အဓိကအာရုံထားတယ်။ ကိုရီးယားနိုင်ငံရဲ့ ကြွယ်ဝမှုအရ

သူတို့အကျိုးအမြတ်များများရဖို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ပုံပါပဲ’ဟု ကိုယ်တွေ့

ကြုံခဲ့ရသူလက်ထောက်ပံ့နင်းတစ်ဦးဖြစ်သည့် ကိုအောင်မိုးသူက ပြန်ပြောင်းပြောသည်။

သင်္ဘောကို ဆိုမာလီများ စီးမိသွားသော်လည်း ထိုနေ့က သင်္ဘောသား ၂၁ ဦးစလုံး ပစ္စည်းသို လှောင်ခန်းတစ်ခုတည်း၌ ပုန်းနေခဲ့ကြရာ သုံးနာရီနီးပါး ကြာခဲ့သည်။ ဓားပြများကတော့ သင်္ဘောပေါ်မှ တွေ့သမျှပစ္စည်းတွေ၊ အခန်းများထဲမှ အဖိုးတန်အသုံးဆောင်အတွေနှင့် ပိုက်ဆံများကို အရင်ဆုံး မွှေနှောက်ရှာဖွေ စိတ်ကြိုက်ယူပြီး သူတို့လှေကြီးဆီတစ်ဖွဲ့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကျန်ခဲ့သည့်အဖွဲ့က ၁၃ ယောက်၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း ပုန်းရာကထွက်၊ သူတို့စေရာဇာတ်ကိုပဲ လိုက်ကခဲ့ရတော့သည်။

ဆိုမာလီကမ်းရိုးတန်းသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေစဉ်အတွင်း တောင်ကိုရီးယားရေတပ်သင်္ဘော က သူတို့နှင့်ပူးတုံ့ခွာတုံ့၊ အသံချဲ့စက်ဖြင့်လည်း တရစပ်အော်နေသည်။

‘သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းပါ။ မင်းတို့နိုင်ငံကို ပြန်ကြပါ။
ငါတို့အန္တရာယ်မပြုဘူး။ အားလုံးနားထောင်ပါ။ အမြန်ဆုံးစွန့်ပါ။
အန္တရာယ်မပြုပါဘူး’

နောက်တော့ ရေတပ်ကသတိပေး စတားတင်မကတော့။ လက်နက်များဖြင့်ပါ ခြောက်လှန့်ပစ် ခတ်လာခဲ့သည်။ သို့ပေသည့် ဆိုမာလီများကတော့မဖြူ။ သူတို့ကပင် ပြန်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သေးသည် မှာ သင်္ဘောသားအားလုံးအား ကုန်းပတ်ပေါ် တန်းစီရပ်ခိုင်းထားပြီး သေနတ်ဖြင့် ထောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အစက အဲဒီ လောက် မကြောက်ဘူး။ အဲဒီ နေ့က အားလုံးကို အပြင်ထုတ်ပြီး ရေတပ်မြင်အောင် ပြတယ်။ သူတို့က ဟိုဘက်ကို လှမ်းပစ်လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ချိန်လိုက်နဲ့ အဲဒီ အချိန် ကြောက်တတ်လိုက်တာဗျာ။

ရေတပ်က လှမ်းပစ်လိုက်မလား။ ဒီကောင်တွေကပဲ
ဘယ်အချိန်ခလုတ်ဆွဲလိုက်မလဲ။ တကယ့်ကို ချွေးပြန်တာ။ လူကို တုန်နေတာပဲ 'ဟု
ကိုအောင်မိုးသူက သူ့ခံစားချက်ကို ပြန်ပြောပြသည်။

ဒါတင် မပြီးသေးပါ။ ဓားပြတွေက သင်္ဘောသားတွေကိုလည်း
ပြန်အော်ခိုင်းသည်။ ရေတပ်ကို ပြန်လှည့်ခိုင်းဖို့၊ ထွက်သွားခိုင်းဖို့။ သူတို့မှာ
လက်တွေပါ ဂွေ့ယမ်းရင်း သံကုန်အော်ရသည်။ 'Go away ... Go away' သူတို့ကသာ
အော်နေရသည် ဆိုမာလီများက သူတို့ AK-47 များဖြင့် ရေတပ်ဆီတ ဖြောင်းဖြောင်း
ပစ်ခတ်စဉ်မှာတော့ အားလုံးကြမ်းထိလုမတတ်ဝပ်ရင်း သင်္ဘောမောင်းခန်းဆီ အလှ
အယက် ပြေးပုန်းခဲ့ရသည်။

၂၀၁၁ ခု၊ ဇန်နဝါရီ ၂၀။

MT SAMHO JEWELRY စစ်ဆင်ရေး ၂၄ နာရီအလို

ရေတပ်သာမက ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းကလည်း ခေါင်းပေါ်မှာ
လှည့်ပတ်ဝဲနေသည်။ အပြန်အလှန် အားစမ်းခြောက်လှန့်မှုများကြား
သင်္ဘောသားများကတော့ အနာဂတ်ပျောက်နေသလို ခံစား နေရသည်။
သူတို့သိထားသည်က ဆိုမာလီနှင့်အုံနာ ညှိကြမည်။

အပေးအယူပြေလည်ရင်လွတ်ပြီ။ ဒါပဲ။ ခုအခြေအနေက
ဘယ်အချိန်သေနတ်နှင့် အပစ်ခံရမလဲတွေးလို့သာ ကြောက်နေရသည်။ သူတို့
မြန်မာသင်္ဘောသားတစ်စုကတော့ ဂုဏ်တော်ကွန်ချာနှင့် သံဗုဒ္ဓေဂါထာကို
သတိရတိုင်း တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ရှင်သန်မှုအတွက် အားကိုးရှာနေရုံမှလွဲ၍ ဘာမှ
မတတ်နိုင်ခဲ့။

ကိုရီးယား ကပ္ပတိန်နှင့်ရေတပ်တို့ အဆက်အသွယ်ရကြသည်။
သူတို့အချင်းချင်း ပြောကြဆိုကြသည်။ နားစွန်နားဖျားနှင့်အားလုံးသိလိုက်ရတာ
တစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ ရေတပ်သင်္ဘောမှာ တောင်

ကိုရီးယားအထူးကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ဝင် ၃၀၀ ပါသည်။

‘သူတို့ကို ကယ်မည်’တဲ့။ တောင်ကိုရီးယားဘက်က အသေအချာပြင်ဆင်ထားခြင်းသည့်ပုံရိ သည်။ သူတို့၏ နည်းဗျူဟာတွေက အကွက်ကျကျ။ နှစ်ဖက်အားစမ်းနေသည့်ကြားထဲ ကုန်တင် သင်္ဘောတစ်စင်းက ဖြတ်မောင်းဝင်လာသေးသည်။ သွေးရိုးသားရိုးလား။ ကိုရီးယားတပ်၏ လှည့်ကွက် လား မသိ။ ဒါပေမဲ့ ... ‘အဲဒီ သင်္ဘောဝင်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ကိုဖမ်းထားတဲ့ ဆိုမာလီတွေထဲက လေးယောက်က အဲဒါကို ထပ်ဖမ်းမယ်ဆိုပြီး စပိဘုတ်နဲ့ဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်ထင်တာက ဒါ ကိုရီးယားတပ်က ဒီကောင်တွေကို လူစုခွဲတာလားပေါ့။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ရဟတ်ယာဉ်က စပိဘုတ်ကို လိုက်ပစ်တာ။ သင်္ဘောဆီ ပြန်ပြေး။ သင်္ဘောညာဘက်မှာ ကွယ်နေလိုက်၊ ဘယ်မှာကွယ်နေလိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး ဒီကောင်တွေအပေါ်ကို အသက်လှူပြီး ပြန်တက်ပုန်းနေရတယ်’ဟု A/B တစ်ဦး ပင်ဖြစ်သည့် ကိုဇေယျာဝင်းက သူ့အတွေ့အကြုံကို ပြောပြသည်။

၂၀၁၁ ခု ဇန်နဝါရီ ၂၁ နံနက် ၄ နာရီ၊ စစ်ဆင်ရေး ၀ နာရီ

သင်္ဘောက စက်တွေရပ်ထားသဖြင့် မှောင်အတိ။ ရဟတ်ယာဉ်က တဒီဒီဝဲနေရင်း အဆက်မပြတ် သတိပေးနေသည်။ သင်္ဘောသားတချို့က မောင်းနှင်ခန်းထဲမှာ ရင်တဖိုဖိုနှင့် နားစွင့်လျက်။ အောက်က အရေးပေါ်အင်ဂျင်ခန်းထဲမှာလည်း မြန်မာသင်္ဘောသား လေးယောက် တာဝန်ကျနေလျက် မှ အပြင်ကအသံတွေ ကြားနေရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပုံမှန်သတိပေးသံထဲ စကားအသစ်တစ်လုံးကို ကြားလိုက်စဉ် သူတို့ကြမ်းပေါ် အလန့်တကြား ဝပ်နေလိုက်ကြသည်။ ‘Save yourself... Save yourself’ မြန်မာလိုတော့ ‘ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကာကွယ်ပါ။ လုံခြုံအောင်နေပါ’ဟု သတိပေးလိုက်ခြင်းပင်။

သို့သော် သူတို့သဘောပေါက်လိုက်သည်က ‘ကြည့်ရှောင်’ဟု။

ရဟတ်ယာဉ်က သင်္ဘော မောင်းနှင်ခန်းကို ပတ်ပျံရင်း တရကြမ်းပစ်သည်။

တကယ့်ကို မရပ်မနားပင်။ မှန်တွေ တခွမ်းခွမ်း တစ်စ စီကွဲကြေ၊

သင်္ဘောကိုယ်ထည်ကို ကျည်ထိသံ၊ ဘယ်သူမှ ခေါင်းမဖော်ရဲပါ။ သေနတ်သံတွေက

ဘယ် တော့မှ မရပ်တော့သလို ဆူညံမြည်ဟီးနေသည်။ မောင်းနှင်ခန်းထဲတွင်

ညာဘက်က ဆိုမာလီများ။ ဘယ်ဘက်မှာတော့ သင်္ဘောသားများ။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲ ကျည်ဆန်တွေက မျက်စိမပါသည်မို့

အားလုံးဘုရားတရင်း ကြမ်းပေါ်ပြားပြားဝပ်မှောက်နေရသည်။

‘တကယ့်ကို သေတွင်းပဲဗျာ။ တရစပ်ပစ်နေတဲ့ကျည်ဆန်တွေကလည်း

အခန်းထဲမှာ တဝေါဝေါ နဲ့။ အဲဒီ အချိန်က ကျန်ခဲ့တဲ့မိသားစုကို

အရမ်းသတိရလာတယ်။ ငါတော့ သေပြီလို့’ တောင်ကိုရီးယား ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့၏

ကယ်တင်မှုစတင်ချိန်တွင် သင်္ဘောမောင်းနှင်ခန်းအတွင်း ရှိနေခဲ့သော မြန်မာ

သင်္ဘောသားတစ်ဦးဖြစ်သည့် ကိုစောထူးလင်းဆောင်က အထက်ပါအတိုင်း

သတိတရပြန်ပြောသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရဟတ်ယာဉ်များဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေစဉ်အတွင်း

ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့မှာ ကြိုး လှေကားများချိတ်ဆက်ကာ သင်္ဘောနောက်ပိုင်းမှ

တဖွဲဖွဲတက်၍ ဓားပြများအား အနီးကပ်ချေမှုန်းနေ ပြီဖြစ်သည်။

ညကြည့်မျက်မှန်များ၊ ခေတ်မီတိုက်ပွဲဝင်ဝတ်စုံများနှင့်

စနစ်တကျလေ့ကျင့်ထားသော ROKS CHOIYOUNG DDH-981 ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့၏ ၅

နာရီကြာ စစ်ဆင်ရေးအား ဆိုမာလီများ တောင့်မခံနိုင်ပါ။

‘မျက်ရည်ယိုဗုံးတွေကလည်း ခွဲထားတော့ လူတွေက ချောင်းတွေဆိုး၊

မျက်လုံးတွေလည်း ပူစပ်လို့ ဘာမှသဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး။ ကျွန်တော်က

သင်္ဘောမောင်းခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန် တောင့်ခြေရင်းကပ်လျက်မှာက

ဆိုမာလီတစ်ယောက်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ကိုရီးယားကွန်မန်ဒိုတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး

ဖွေးခနဲထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး ‘ကျွန်တော်
မြန်မာသင်္ဘောသားပါ။ မြန်မာသင်္ဘောသားပါ’လို့ ထအော်လိုက်ရတယ်။

အဲဒီ အဖြစ်အပျက်က ပြန်တွေးတိုင်း မြင်ယောင်နေတဲ့
မမေ့နိုင်စရာအမှတ်တရပါပဲ’ဟု ကိုစောလင်းထူးဆောင်က
စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

၎င်းစစ်ဆင်ရေးတွင် ဆိုမာလီ ၈ ဦးသေဆုံးခဲ့ပြီး
ဒဏ်ရာရသူတစ်ဦးအပါအဝင် ငါးဦးအား အရှင် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောသား ၂၁
ဦးအနက် ကပ္ပတိန်တစ်ဦးသာ ဒဏ်ရာရခဲ့၍ ရေတပ်သင်္ဘောသို့ ပို့ဆောင်ကာ
ကုသမှုဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

တိုက်ပွဲပြီးချိန်တွင် သင်္ဘောအရာရှိများမှ ကွန်မန်ဒိုများဝန်းရံလျက်
သင်္ဘောသားများအား လိုက်လံရှာဖွေစုစည်းကာ အခြေအနေတည်ငြိမ်အောင်
လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြရသည်။ ‘ပထမတော့ ကိုရီး ယားစကားနဲ့ အားလုံးပြီးပြီ
ထွက်ခဲ့ကြတော့ဆိုပြီးကြားပေမယ့် မတက်ရဲဘူး။ နောက်မှ ကိုယ့်မြန်မာ
အချင်းချင်းခေါ်ကြမှ ထွက်ရဲကြတာ’ဟု ပစ်ခတ်နေစဉ်အတွင်း
သင်္ဘောဝမ်းစက်ခန်းအတွင်း တာဝန် ကျနေသူ ကိုအောင်မိုးသူက ပြောသည်။

လွင့်ပြယ်စ မီးခိုးငွေ့များ၊ ယမ်းနံ့များ၊ အပျက်အစီးများ၊ အလောင်းများ၊
သွေးများဖြင့် MT SAMHOJEWELRY သင်္ဘော၏ ဆိုမာလီပြန်ပေးဆွဲမှု
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်က နိဗ္ဗိတံခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ခုတော့ မြန်မာသင်္ဘောသား ၁၁ ဦးလည်း ဖေဖော်ဝါရီ ၄ ရက်က
အမိမြေကို နင်းရပြီ။ မိသားစု တွေချင်းလည်း ဝမ်းသာအားရ
ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်နိုင်ကြပြီ။ သူတို့အားလုံး ဆိုမာလီများ၏ လက်တွင်း
သက်ဆင်းခဲ့ရသည်က ၆ ရက်သာ ခဏလေးဆိုသော်လည်း အဖြစ်အပျက်က
သင်္ဘောတက်ပြီး ပြန် လာခြင်းဆိုတာထက် ‘သေရွာ’က ပြန်လာသလိုမျိုးမို့

တစ်သက်တာမေ့နိုင်ကြမည်မထင်။

သဘောကို အိုမန်နိုင်ငံသို့ကပ်ရန် ခွင့်ပြုချက်မရခင် သူတို့တွေ
ရေနှင့်အစာတွေကို ကျွေးခဲ့ရသည်ကိုလည်း အမှတ်တရပါပဲဟု ပြောကြသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းခဲ့တဲ့၊ သေတွင်းပို့ခဲ့တဲ့ သူတွေပါပဲ။
ကိုရီးယားတွေက သူတို့ကို အစာ မကျွေးဘူး။ နေပူရင် ကုန်းပတ်ပေါ်လှမ်းတယ်။
အေးရင်ကြမ်းပေါ် အိပ်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ က
ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးတွေလေ။ မနေနိုင်ဘူးဗျာ။ ရန်သူတွေဆိုပေမယ့် သူတို့ကို
မုန့်ခိုးကျွေး တယ်။ ရေခိုးတိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မနေနိုင်ပါဘူး’ဟု
ကိုဇေယျာဝင်းကိုက ပြောသည်။ သူတို့ အတွက် သေတွင်းဝမှ
အမှတ်တရဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ကိုရီးယားကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့မှ အမှတ်တရပေးခဲ့
သော စစ်ဆင်ရေးဦးထုပ်နှင့် ကြေးတံဆိပ်ပြားလေးသာ ကျန်နေခဲ့တာအမှန်ပင်။

ထိုကြေးတံဆိပ်ပြားပေါ်တွင် စစ်ဆင်ရေးစာသားတစ်ခုပါ ပါသည်။

‘We Sail together, Fight Tonight’

[MT SAMHO JEWELRY ကိုအောင်မိုးသူ၊ ကိုဇေယျာဝင်းကို၊
ကိုစောထူးလင်းဆောင်နှင့် ကိုအောင်ကိုကိုလွင်တို့၏ ခံစားချက်များအတွက်]

၂၀၁၁ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၀ ရက်ထုတ်
ပေါ်ပြူလာနယူးဂျာနယ် အတွဲ(၃)၊ အမှတ်(၆)

*

နာဂစ်အလွန် နှစ်ကာလများနှင့် အသစ်မဖြစ်သေးသော အိပ်မက်များ

အရေးတယူ ခရီးဦးကြိုပြုသူမရှိပါ။ လူစိမ်းသူစိမ်းမြင်၍

တဝုန်းဝုန်းထိုးဟောင်မည့် ခွေးလည်း မရှိ။ ရွာအဝင်ဟု ဆိုရမည်လား။ ရွာအစပ်ဟု ခေါ်နိုင်သလား။ ပါးစပ်ပါသော်လည်း လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရသဖြင့် ကွင်းပြင်ထဲတိုင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရွာပျောက်နေခဲ့သည်။

တရိပ်ရိပ်တိုးပူလာသော နေရောင်အောက်တွင်

အတိုင်းသားတွေ့မြင်နေရသော တိတ်ဆိတ် မှု၊ ညှိုးရော်ခြောက်ကပ်မှုနှင့် အထီးကျန်ဆန်မှုတို့သည်ပင် ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်ရှိ မေတ္တာရွာကလေး၏ အရိုးရှင်းဆုံးကြိုဆိုမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမား၏ နောက်မှာထိုင်ရင်း ရွာလမ်းအတိုင်း

တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထိက်။ ပုံစံတူ ခြေတံရှည်အိမ်တန်းများက ရပ်ကွက်ပုံစံ တစ်ပိုင်းတစ်ကန့်စီ။ ရွာလယ်မှာတော့ စနစ်တကျကာ ရံထားသော ခြံစည်းရိုးနှင့်အတူ အခြေခံပညာမူလတန်းကျောင်းက သပ်ရပ်သော အဆောက်အအုံများ နှင့် သစ်လွင်ဝုံကြွားလျက်။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ချိုလွင်သောခေါင်းလောင်းသံနှင့်

စာအံသံများ၊ ဆူညံပြေးလွှား ဆော့ကစားနေသောကလေးများ မရှိ။

ငြိမ်ဆိတ်နေသော စာသင်ကျောင်းကိုငေးရင်း ပျောက်ဆုံးနေ သည့် အသံများကို ကျွန်တော်လိုက်ဖမ်းနေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ မေးခွန်းတွေနှင့်၊ သိလိုစိတ်တွေနှင့်။ ခုချိန်ထိတော့

ထိုမေးခွန်းများအတွက် နေရာရှာမတွေ့သေးပါ။ ပြီးတော့ ဒီရွာကလေးက

‘ပျော်ရွှင်စွာ ရွာသစ်တည်ကြသေတည်း’ဆိုသော ဇာတ်လမ်းမျိုးမဟုတ်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် မေလ ၂ ရက်နှင့် ၃ ရက်တွင် လူ့အသက်နှင့်အိုးအိမ်များစွာ ဇီဝိန်ခြွေခဲ့သည့် နာဂစ်မုန်တိုင်းဒဏ်ခံ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့နယ်မှ တွယ်ရာမဲ့လူများနှင့် ယခင်ကတည်းက အိမ်ရာမဲ့သူများ အတွက် လှူဒါန်းတည်ထောင်ပေးခဲ့သောရွာ။

အချိန်သည် အကောင်းဆုံးသမားတော်ဟု ဆိုကြသည့်တိုင် သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း သူတို့၏ နာလန်ထမှု၊ သူတို့၏ စိတ်အသစ်လူလားမြောက်မှုတို့ကို ကျွန်တော်တို့က အနာဖေးခွာကြည့်ရမည့်ပုံ မို့ မေးခွန်းဆိုသည် သူတို့ကိုယ်စား စကားများဟု သူတို့ကိုသိစေချင်ပါသည်။

အရင်ကာလကတော့ ဒီနေရာက ကြက်ဆူတော၊ စားကျက်မြေ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ် နာဂစ်အပြီး ၂၀၀၉ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၆ ရက်တွင် ထိုင်ဝမ်ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာသမာဓိပညာရေးအဖွဲ့၏ တည်ထောင် သူ ပမာနနာယကဆရာတော်နှင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံသမ္မတ၏ နိုင်ငံတကာဘာသာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ရေးရာအကြံပေးအရာရှိဖြစ်သူ ဆရာတော် VEN BODAGAMA CHNDIMA THERO တို့၏ ဦးဆောင်မှု ဖြင့် အခြေပြုခဲ့သည်။

ထို့နောက် ထိုင်ဝမ်ကျိုဟွာစန်းတရှင်းစန်းကျောင်းတော်၊ ‘ကောင်းရှု’ယွမ်ရှန် ကျောင်းတော်မှ ဂရပြုကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့နှင့် အခြားဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်းများ၊ ထိုင်ဝမ်မှ စေတနာရှင်များ၏ လှူ ဒါန်းမှုဖြင့် အိမ်ခြေ ၇၃၆ လုံးရှိသော ‘မေတ္တာရွာ’ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရွာကို ရပ်ကွက် ၁ မှ ၆ အထိ သတ်မှတ်ပေးထားပြီး စံပြ၊ မြို့မ၊ ညောင်ငူ၊ ဒေးဒရာ၊ မင်းပိုင်၊ အင်္ဂလိပ်၊ ကမာပါ စသည့်ကျေးရွာများမှ လူဦးရေ ၃၀၀၀ နီးပါးအား နေရာချထားပေးခဲ့သည်ဟု မှတ် တမ်းများအရ သိခဲ့ရသည်။

သို့သော် လက်ရှိတွင် အိမ်စေ့တက်စေ့လူမရှိ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မရှိ၊ ကာရာအိုကေနှင့် ဗီဒီယို ရုံမရှိ၊ တံခါးပိတ်ထားသော အိမ်များစွာတွေ့ရှိသည်။

တချို့အိမ်တွေပေးမှာ စုပေးစကားပြောနေသော အမျိုးသမီးများ၊ ကလေးငယ်များ။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေထဲ၊ အကြည့်တွေထဲ၊ နှုတ်ဆက်စကား သံတွေထဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှိနေဆဲဖြစ်သော မျှော်လင့်ချက်များက သူတို့၏ ပကတိဘဝဖြစ်နေ သလားဟု ကျွန်တော်အလွယ်မတွေးရက်ပါ။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဒိကအခက်အခဲက အလုပ်မရှိကြတာပဲ။ ဒီနေရာမှာဆို တောတက်ဖို့ပဲရှိ တယ်။ ထင်းခွေ၊ ပုတတ်စာတူး၊ သပြေချိုးရောင်းနဲ့ မငတ်ရုံတမည် စားသောက်နေကြရတာ ။ အဲဒီ တော့ အလုပ်ရနိုင်မယ့်နေရာတွေသွားကောက်စိုက်၊ သူရင်းငှားလုပ်ကြရင်း အဲဒီ မှာပဲ တဲလေးဆောက်ပြီး ယာစောင့် လယ်စောင့်နေကြတော့ ဒီရွာမှာ ပြန်မလာနိုင်လို့ ပိတ်ထားရတဲ့အိမ်တွေ များလာတယ်။ ခရီး ထောက်တော့ သွားလိုက်ပြန်လိုက် မလုပ်နိုင်ကြဘူးလေ’ဟု မေတ္တာရွာ၏ ရာအိမ်မှူးဖြစ်သူ ကိုအောင် မြင့်သိန်းက မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးတွေကိုအကျလက်ဖြင့်သုတ်လိုက်ရင်း ရှင်းပြသည်။

မေတ္တာရွာက ကွမ်းခြံကုန်းမြို့၏ သုံးမိုင်သာသာအကွာတွင်ရှိပြီး ကမာပိုင်ကျေးရွာအုပ်စုဝင်။ သို့ သော် ကားလမ်းမကြီးမှ ဖဲ့ဆင်းကာ တောလမ်းအတိုင်း တကူးတကသွားမှ ရောက်နိုင်သည်မို့ တော ခေါင်ခေါင်တွင် အထီးတည်းငေါင်နေသလို ထင်ရသည်။

ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်စားရမည်မှန်းသိထားသည့် တောသူတောင်သားများမို့ သူတို့အလုပ်မရွေးပါ။ သို့သော် ကြမ္မာနှင့်နေရာ မသာယာသောအခါ သုံးနှစ်အချိန်သည်လည်း သူတို့ အတွက်တော့ ဟောင်းချင်မှလည်း ဟောင်းဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့မေးသမျှ စိတ်ထဲရှိသလို အရိုးအတိုင်း ဖြေပေးနေသော ကိုအောင်မြင့်သိန်းကိုယ်တိုင်ပင် နာဂစ်၏ ဖြစ်ရပ်ဆိုးထဲတွင် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ငြင်းဆန်ခွင့်မရှိ အသုံးတော်ခံခဲ့ရသူ မဟုတ်လား။

ကြောက်မက်ဖွယ် တိုးတိုက်နေသော မုန်တိုင်း၊ မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲ

တစ်ရှိန်ထိုးမြင့်တက် လာသော ရေတွေ၊ အရာဝတ္ထုမှန်သမျှ အပြီးတကြီး ရိုက်ချဆွဲခေါ်သွားသော လှိုင်းများ၊ ထိုလှိုင်းများက သူ့ဘဝကို တစ်စစီ ဆုတ်ဖြဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရေထဲမှာတွေ့တဲ့ဟာ ဖက်ထားရတာ ။ အဲဒီ မှာပဲ လှိုင်းတွေက အရင်ဆုံး အမေ့ကိုရိုက်ချသွားတယ်။ နောက် ကျွန်တော့်သမီး သုံးယောက်ကို တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆွဲချသွားတာ။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်အသက်လုနေရချိန် မှာ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ သားလေးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ ဒီရွာမှာ အလုပ် မကောင်းပေမယ့် ကမာပိုင်မှာ ကျွန်တော့်လယ် နှစ်ဧကရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မလုပ်ဘူး။ အဲဒီ နေရာကို ပြန်မသွားချင်ဘူး။ မိသားစုတွေအတူတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့တဲ့နေရာ ကျွန်တော် မသွားရဲ ဘူး။ အားလုံးပြန်မြင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်’ မေးလို့သာ ဖြေလိုက်ရသည်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ကိုသာ သူ့စကားတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ပါသည်။

နာကျင်မှုအသစ်ဖြစ်ရသည်ဆိုသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာရယူလိုမှု အမျှော်စိတ်နှင့် အိုဗာအိုက်တင်မပါသော သူရိုးသားမှုကဲ့သို့ နာဂစ်ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြုံခဲ့ရသော နောက်ထပ်နောက်ထပ် ဘဝများစွာ ထဲကနေ အားလုံးပြန်နိုးထနိုင်ခဲ့ပြီလားဆိုသည့် မေးခွန်းကတော့ အမှန်ပင်ခက်ခဲနေပါဦးမည်။

အရာတိုင်းတွင် ကန့်သတ်ချက်ရှိပါသည်။ မေးခွန်းများ၊ အဖြေများ၊ ရာထူးအာဏာ၊ ငွေကြေး မှစ၍ မျှော်လင့်ချက်အထိ အကန့်အသတ်ရှိပါသည်။

အဲဒီ နေ့က ရွာသူရွာသားများနှင့် ကျွန်တော်တို့ စကားများစွာပြောခဲ့သည်။ သူတို့အဆင်မပြေမှု၊ အခက်အခဲများပြောကြသည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲကာလ နောက်ပိုင်းမှစ၍ အရင်လို အလှူ ရှင်တွေ မလာတော့တာကြာပြီဆိုတာလည်း သူတို့ပြောကြသည်။

ရွာ၏ လက်ရှိအုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ
ကိုကျော်ဟိန်းကတော့ ‘ရွာအတွက်ဗျာ။ သောက်သုံးရေကန်ကြီး
တစ်ကန်လောက်ရချင်တယ်။ ဖြစ်လာစေချင်တယ်’ဟု သူ့အိပ်မက်ကို ဖွင့်ဟ သည်။
ရွာတည်ကတည်းက လက်နှိပ်ရေတုံကင်တစ်လုံးနှင့် ခြေနှိပ်ရေတုံကင် ၃၈
လုံးပါပြီးဖြစ်သော် လည်း အချို့က သုံးမရ။

၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီတွင် အလှူရှင်ပေါ်ခဲ့၍ ဆိုလာစနစ်ဖြင့်
အင်ဂျင်မောင်းကာ ရေအတွက် ဖန်တီးပေးနိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ရွာလူဦးရေနှင့်
လက်ရှိကန်အနေအထားအရ မလုံလောက်။ ရေမောင်း ချိန်တွင် ကလေးကအစ
အလုအယက် ရေထမ်းကြရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ မျက်မြင်ပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းအတွက် သူတို့တောင့်တမှုကိုလည်း အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါ။ သို့သော်
အရာရာတိုင်းတွင် အကန့်အသတ်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းသမားများမှာ
အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစားများ မဟုတ်ကြ။ ဘာမဆိုဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။
‘ဘာတွေဖြစ်နေသည်’ဆိုတာကို ချပြနိုင်ရန် ကြိုးစားသူများသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကိုယ်လုပ်နိုင်တာကို သိဖို့ထက်
ကိုယ်မလုပ်နိုင်သောအရာများကို သိဖို့လည်း အရေးကြီးသည်ဟု ထင်ပါသည်။

လိုအပ်ချက်နှင့်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှု၊ ကူညီမှုနှင့်အမြတ်ထုတ်မှု၊
တာဝန်ယူမှုနှင့် ကိုယ်ကျိုးရှာမှု၊ ယုံကြည်မှုနှင့်အလွဲသုံးစားမှု၊
အဖိတ်အစဉ်အလေအတွင်းများစွာ နေရာတိုင်း၌ ရှိနေနိုင်သော်လည်း
ကျွန်တော်တို့ကရော လက်ဆံမည်မျှရှည်နိုင်ပါမည်နည်း။

အချိန်ကာလ၊ ငွေကြေး စသည့် စသည့် အဆီးအတားများစွာနောက်
ကျွန်တော်တို့မရောက် နိုင်သော ဘဝများစွာ ကျန်ရှိနေပါဦးမည်။

နာဂစ်သုံးနှစ်တာကာလတစ်လျှောက် ဖြေစရာစကားအများပြားရှိနေဆဲ၊
လူမသိသူမသိ ဇာတ် လမ်းများရှိနေဆဲ၊ မေတ္တာရွာမှ ကျွန်တော်တို့ပြန်ထွက်လာတော့

အဖြေမပေးနိုင်သေးသည့် သူတို့မေး ခွန်းများနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထုတ်ရမည့်မေးခွန်းဖြင့် မောပန်းလေးလံနေခဲ့ကြသည်။

‘နာဂစ်ကြောင့် ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့တဲ့အထိ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကျန်ခဲ့သူတွေ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးက ဘာသာရေးအရ၊ စိတ်ဓာတ်အရ ယောနိသောမနသီကာရပေါ့လေ။ ဖြစ်တဲ့အခြေ အနေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေအောင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ နှလုံးသွင်းမှုတွေ ထားနိုင်ကြပါတယ်။ ဒီ တော့ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေ ကြုံခဲ့ကြရပေမယ့် ချိုးချိုးကျကျန်ခဲ့သူမရှိပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ပုံမှန်ရပ်တည်နေ ကြတာပါပဲ’ဟု နာဂစ်ကြောင့် တစ်ရပ်ကွက်လုံး ပျက်စီးခဲ့ပြီး ယခုအခါ (တိုင်ပေ) Fuhuei Cherity Foundation မှ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည့် လုံးချင်းတိုက်အိမ်များနှင့် အခြေချစည်ပင်နေပြီဖြစ်သော ကွမ်းခြံကုန်း၊ စံပြကျေးရွာမှ ရပ်မိရပ်ဖတစ်ဦးက ပြောသည်။

ဒီရွာက မေတ္တာရွာနှင့်နှိုင်းစာလျှင် မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်လည်းဖြစ်၊ ရေလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူအများစု နေထိုင်ရာလည်းဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲ နည်းပါးသည်ဟု သိရသည်။ ယခင်က တဲအိမ်ဝါးအိမ်များဖြင့် နှစ်စဉ်ပြုပြင်နေထိုင်ရသောအခြေမှ ယခုတော့ ပေ ၃၀-၁၅ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ် လေးများဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အသားကျနေပြီဟု ယူဆစရာဖြစ်သည်။

‘အရှိအတိုင်း သုံးသပ်ရမယ်ဆိုရင် နာဂစ်ကြောင့် ပိုကောင်းလာတာတွေရှိတယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုပိုင်း ပေါ့။ ဌာနဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံတွေ၊ အိမ်တွေကအစ ခုလိုကောင်းလာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးသွား တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အရင်ကလို စိတ်ဓာတ်တွေ တချို့စိတ်ဓာတ်ကောင်းတွေ ပျက်ကုန်တာပါပဲ’ဟု ယင်းပုဂ္ဂိုလ်က ပြောသည်။

‘ဘာကြောင့်လဲ’ဆိုသည့် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို

သူ့အများကြီးဖြေခဲ့ပါသည်။ အဖြစ်အပျက်များ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းဟု ဆိုသော်လည်း..အချို့အဖြစ်အပျက် နှင့် စိတ်ဓာတ်များက နေရာဒေသနှင့် မျက်နှာသွင်ပြင်သာ ကွဲပြားမည်။ ကျန်တာက ထူးခြားနားဟု ဆိုနိုင်သည်။

‘ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေ ကျလာကြတယ်။ လွယ်လွယ်ရတာ တွေ ကြုံခဲ့ရတော့ အားမထုတ် ချင်ကြတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး အစည်းအဝေးခေါ်ရင်တောင် ဘာပေးမှာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ ထွက်လာ ကြတယ်။ အရင်က အိမ်တွေ စုတ်ချင်စုတ်မယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေတော့ လှခဲ့ကြပါတယ်’ဟု သူက လေးလေးနက်နက် ပြောပါသည်။

‘အဲဒါက ဘယ်လောက်များလာလဲ’ဟု ကျွန်တော်ထပ်မေးတော့ ကျောင်းဆရာဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သော ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်က ရယ်ကာမောကာဖြင့်

‘အများကြီးလို့ပဲ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်’

ပြန်လည်ထူထောင်မှု၊ ကူညီထောက်ပံ့မှုများတွင်လည်း ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးရှိနေသည်မှာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းပါသည်။

တချို့သော အခွင့်အရေးများမှာ ကိုယ့်ဘာသာရပ်တည်နိုင်ရန် အားပေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း မှီ တွယ်ခိုတွဲလိုသည့် ‘အမျှော်စိတ်’အဖြစ် အညံ့ခံပစ်လိုက်ခြင်းမျိုးကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အရိုးစွဲနေ ပြီလားဟု တွေးစရာဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

အပြစ်မတင်ပါ။ မစွပ်စွဲ။ သတင်းသမားသည် တရားစီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိ၊ အတ္တနော မတိမပါသော အဖြစ်အပျက်များကိုသာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကန့်လန့်ကာရှေ့တွန်းပို့ချင်ပါသည်။ သို့သော်...၊

